

NJE VAJZE NE VAGONIN TONE

TREGIME

BIBLIOTEKA
SHTETIT

854-32

.P97

RUZHDI PULAHA

891.P.85-32

891

RUZHDI PULAHA

8

NJË VAJZË NË VAGONIN TONË

(Tregime)

~~56595~~

2850

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

NJË VAJZË NË VAGONIN TONË...

Megjithëse gazetarë, na bëri përshtypje. Pothuajse gjysma e vagonit ishte bosh por ajo eci përmes tij dhe erdhi te ne.

— Mos ju shqetësoj gjë po të ulem këtu?

— Përkundrazi! — qeshi shoku im.

Edhe ajo qeshi. Rregulloi borsetën dhe u ul përballë nesh. Këmbyem nga një shikim me Bujarin. Kishim qenë dy javë me shërbim në një zonë të thellë e tani po ktheheshim plot përshtypje duke menduar për reportazhet tona. Duke qenë bashkë për një kohë të gjatë, pothuajse na ishin mbaruar fjalët. Dhe kthimi me tren me siguri do të ra ishte i mërzhitshëm. Edhe ato që kishim inçizuar në manjetofon i patëm dëgjuar kushedi sa herë dhe tani s'na bënë më ndonjë përshtypje të madhe. Dhe ja ku vjen e ulet pranë nesh një vajzë. Pavarësisht si e kuptojnë njerëzit këtë, po vajzat e gjalla dhe gazmore e bëjnë bisedën interesante, sidomos në udhëtim. Aq më tepër kur është e panjohur, si kjo që u ul pranë nesh.

— Gazetarë, apo jo?

— Pikës i ke rënë.

— E mora me mend nga manjetofoni.

— Bujar Teferiçi — u prezantua kolegu.

Ajo qeshi pa të keq:

— Ç'mbiemër simpatik! Një herë më ka shkuar rëpër mend që gazetarët dhe shkrimtarët duhet të kenë emrat dhe mbiemrat më të bukur.

Thashë dhe unë emrin tim.

— Tefta Vasili — tha ajo.

Një heshtje e shkurtër, siç është zakon të bëhet pas prezantimeve.

Ajo na shihte pa ndrojtje dhe në fytyrën e rregullt ovale i endej një buzëqeshje e lehtë. Bujari nxori «Ardianin».

— E pini?

— Jo, e kam lënë — qeshi ajo. — Juve gazetarëve ju pëlqen t'i ngacmoni njerëzit.

— Sëmundje profesionale — qesha unë.

— Unë jam punëtorë në uzinën... — Diç desh të shtonte po meqë ne si gazetarë domosdo i kuptojmë gjërat pa i thënë gjer në fund s'vazhdoi më tej. Veç na pa një herë në sy, pastaj tha:

— Në përgjithësi i kam inat vajzat që pirë duhan. Duan të bëhen moderne me zor.

S'kishte si të mos na tërhiqte çiltërsia e saj! Mund të ishte njëzet e një, njëzet e dy vjeçe, jo më tepër. Dhe mjaft simpatike. Sidomos sytë i kishte të bukur, të mëdhenj e të kaltër, me një kthjelltësi çuditërisht të thellë. Ja kisha frikën Bujarit, që po i shihte si i hutuar ata sy. Ai ja këput nganjëherë pa u menduar shumë e të turpëron. Ajo na vuri re, buzëqeshi dhe uli kokën. Më erdhni mirë që e dinte se ishte e bukur.

— Keni punë interesante! — na tha.

— Gjithmonë pula e botës duket më e majme

— ja ktheva unë pa djallëzi.

Vura re që vrejti një çast mos gjente kuptim të dytë të fjalët e mia.

— Do të kisha shumë qejf të isha gazetare...

— T'i thotë ky shoku një herë shefit. Kanë një vend bosh në redaksi — foli Bujari. Ai gjithmori donte t'i ngacmonte të tjerët.

— Nuk po tallem. Dhe më vjen keq që ka shumë pak vajza gazetare. Pse?

— S'është aq e lehtë puna jonë... Ka shumë shërbime. Edhe kur s'je me shërbim, ta sjellin bashkëpunëtorët në majë të hurdës.

— Kurse mua tamam për ato shërbime më pëlqen... Gjithmonë në lëvizje — dhe ju drejtua Bujarit, që papritur kishte rënë në mendime. — Edhe kjo më pëlqen që gazetari, siç ma merr mendja mua, gjithmonë është i shqetësuar, rë mendime... Ja, ju me siguri mendoni për ndonjë shkrim?

Ai siç e ka zakon që s'ta përton ja pat:

— Jo, për ju!

— Për mua!? — dhe ngriti supet duke më hedhur një shikim pyetës.

— Jam e fejuar.

— S'jua thashë për atë — u hodh Bujari — po ra bëri shumë përshtypje ardhja juaj këtu. Zakonisht vajzat në tren ose rrinë pranë vajzave, ose ulen me pleq e me fëmijë. Le që ka shumë që nuk udhëtojnë kurrë vetëm. Aq më tepër që ju qenkeni dhe e fejuar.

— Unë ju vura re që në autobus. Këtu në tren s'kisha ndonjë të njohur. Udhëtimi vetëm është i mërzitshëm.

— Varet nga vjen e ku shkon — thashë unë.

Me gjithë tonin tim serioz ajo e kuptoi rëntekstin dhe më tundi kokën.

— Dhe unë erdha këtu. Ka ndonjë të keqe? Jo. Unë gjithmonë kam menduar se gazetarët janë nje-

rëz interesantë dhe kanë muhabet të këndshëm. Dhe kështu duhet të jetë. Përveç që ju keni dhe manjetofon e mund të dëgjojmë rdonjë çikë muzikë.

E ndeza manjetofonin dhe në vagon u përhapën tingujt e një tangoje të vjetër. Ndonëse ajo mundohej të mos tregohej, dukej që s'i pëlqente.

— E bukur, ë? — e ngacmoi Bujari.

— Zakonisht për plakat thuhet: ka qenë e bukur. Dukej që edhe asaj s'i mungonte humori.

— Si s'keni gjetur ca pjesë më të freskëta — tha pastaj. — Në autobus dëgjova edhe diçka tjetër. Më duket se ishte nga «Sonata e Hënës» e Bethoverit.

— Ka mbetur vetëm një fragment i shkurtër. Kishim edhe pjesë të tjera, por i prishëm se na duhej shiriti.

Bujari ma rrëmbeu manjetofonin.

— Kemi edhe të tjera, mos u mërzitni. Dhe vuri një hoblinë tjetër. E ngriti volumin deri në fund. Gjëmoi labçja:

«U vra Ziguri në portë,
ç'u vra Zigur Lelua.»

Papritur Bujari e mbylli manjetofonin. Ajo na pa me vërejtje. Dhe recitoi vazhdimin e këngës:

«Burra, djemtë smokthirjotë,
seç u bëtë lakëra,
si aty edhe më poshtë,
majë vreshtave të mëdha.»

— Për nder unë do t'ju fus në reportazh — tha Bujari i entuziazmuar.

— Jam labe, — tha ajo — Me këto këngë jam rritur. Dhe në doni të dini ju, labçja nuk këndohet rjëlloj kudo. Kjo që keni inçizuar ju është smokthinjotshe. Sa ditë qëndruat në Smokthinë?

— Nja dhjetë ditë.

— Me siguri jeni kënaqur. Janë njerëz shumë të pritur. Edhe të muhabetit. Pothuajse s'ka shtëpi pa dëshmorë.

— Shumë kanë luftuar — pohova urë.

— Po kanë bërë edhe dashuri, ama — tha Bujari me ton solemn. — Dhe që në vakt, jo tani!

— Por shumica e tyre ishin vrarë — i kujtova unë.

— Prandaj dhe unë rjëlloj kapitull të reportazhit do ta titulloj «Dëshmorët e Dashurisë».

U kujtua për diçka e seç po kërkonte në bobinat e manjetofonit.

— Megjithatë të tjerët prapë dashuronin — tha Tefta.

— Po — tha Bujari dhe e la manjetofonin. — Mbase më jepni ndonjë mendim interesant. Atje gjetëm disa pleq që kishin nga dy gra.

— Ka — tha ajo.

— Te njëri prej tyre kaluam rjëlloj natë. Të them të drejtën njerëz të shkëlqyer. Na pritën si s'ka më mirë. Ishin vetëm ata të tre, xha Nevruzi dhe dy gratë. Fëmijë s'kishin. Na e treguan gjithë jetën e tyre. Diçka edhe e kemi inçizuar. Atë kërkova... Nejse. Xha Nevruzi ishte nja shtatëdhjetë vjeç. Aty afër edhe gruaja e parë. E dyta ishte nja dhjetë vjet më e re. Rrinin të tre pas vatrës e na tregonin. Herën e parë xha Nevruzin e kishin martuar prindërit, kurse herën e dytë e shoqja. Ajo s'bënte fëmijë. Dhe kishte futur njerëz t'i gjenin një grua tjetër. Ai

s'kishte dashur, po ajo kishte ngulur këmbë dhe xha Nevruzi e kishte marrë edhe të dytën. Me atë lindi një djalë. Dhe u gëzuan të tre. Po më shumë u gëzua nusja e madhe. Dhe ai atë dinte për nënë. Kur u bë nja pesëmbëdhjetë vjeç, djali vdiq nga një sëmundje e ligë, siç thoshin pleqtë. Ata u zeherosën. Tani kanë mbetur tre pleq. Duhet shumë, siç pamë. Nuk është e çuditshme!? Megjithëse siç e sheh ky rast nuk është tipik. Xha Nevruzi s'duhet të ketë qenë qejfli grash dhe siç të thashë e martoi gruaja e parë. Po edhe gjetiu na thanë se në përgjithësi dy gratë e një burri shkonin mirë. Mua më duket si e pamundur. Hipokrizi. Gratë tora me një shoqe të të shohin në rrugë e s'të lënë pa një orë konferencë.

Ajo dëgjoi me vëmendje. Tani ishte serioze dhe e menduar.

— S'është për t'u çuditur. Edhe janë dashur, sepse s'kanë patur tjetër mbështetje veç njëra-tjetrën. Sidoqoftë është shumë e rëndë. T'i lëmë të tjetrat e të mendojmë vetëm... Si ta them unë! Që burri një natë i përket njëres e një natë tjetres.

Bujarit në këto lloj bisedash s'i rrihet pa folur:

— Ajo është kryesorja!

Tefta s'ja vuri veshin dhe vazhdoi me seriozitetin e saj:

— Edhe nënshtrimi ka nxjerrë dashurinë e tij, një dashuri të dhimbshme por që atyre u duhej për të jetuar. Pastaj lindnin fëmijë dhe ato të mjera sikur kapeshin pas jetës.

— Ju sikur keni mbaruar për sociologji — tha Bujari.

— Diçka lexoj.

Treni kishte ndaluar në një stacion. Unë u mata të dilja për të marrë diçka në bufe.

— Ju doni ndonjë ëmbëlsirë apo më mirë ndonjë frut? — e pyeta vajzën.

Ajo më kapi për krahu dhe më uli.

— Do t'ju qeras unë.

— Kjo nuk shkon — tha Bujari.

— Mos u bëni... — Seç desh të shtonte, por si duket s'e gjeti dot fjalën e duhur aty për aty. — Le që këto të miat janë pa shpenzime. M'i ka dhënë vjehrra.

Na dha nga një mollë të madhe.

— Isha në Vlorë tek i fejuari. Shkova të shtunën pasdite, ndejta dje dhe sot nga treni drejt e në uzinë... Kam turnin e dytë.

— Edhe kjo e fortë! — tha Bujari.

— Me ju po shoh që edhe gazetarët habiten për gjëra që s'jarë aspak të jashtëzakonshme.

— Mos ja vini re — thashë unë — ai shkruan pothuajse vetëm për realizimin e planeve, për rendimentet...

Bujari desh të sqarohej:

— Jo, se zakonisht shkojnë të fejuarit te të fejuarat. Kemi re një shok që mbeti trenave. Shkon çdo javë në Elbasan. Dhe gjithmonë kthehet me rrufë:

— Edhe ne çdo javë takohemi po e kemi me radhë, një herë shkoj unë, një herë vjen ai.

— Për nder, unë do të shkruaj për ju! — bërtiti Bujari i ertuziazmuar.

— Lëre, se e merr vesh i fejuari dhe i jep ndalim qarkullimi.

— Ai është king, s'e çan kokën për këto gjëra.

— Sa mirë! Keni qëlluar të dy njëlloj.

— E kemi gjetur njëri-tjetrin.

— Po kështu, nga kashta? — tha Bujari. — Mos ma merrni për të keq, po ju jeni mjaft simpatike...

Më falni, hë, po do të më mbetej merak po të mos
jua thosha.

— O, ç'numër! — Qeshi me zë ajo.

Po flisnim fare shpënguar, sikur aty të mos kish-
te njerëz që na dëgjonin. Dhe as që kishim vënë re
se po na shihnin me kureshtje, disa edhe si me dyshim.

— Bateritë e thashethemeve në gatishmëri të
plotë — thashë unë.

Ajo hodhi sytë përçark:

— Qeni ha atë që ka frikë, zakonisht.

— Megjithatë mua më kanë dërguar një letër
në redaksi një herë — tha Bujari.

— E pse?

— Për një rast pak a shumë si ky i sotmi.

— Ç'komedi!

— Ashtu thashë edhe unë, po ecë e t'i mbushje
mendjen kryetarit të komitetit profesional. Janë
fjalë kot, i thosha unë. Megjithatë, shok i dashur,
më thoshte ai, kritika duhet marrë parasysh. Punët
e femrave janë me zarar. Mirë, ta zëmë se janë
thashetheme. Po, të jemi realistë. Ka një të vërtetë
këtu. Të paktën tridhjetë për qind. Ç'tridhjetë, more,
i thosha unë. Mirë, thoshte ai, e zëmë njëzet e
shtatë. Dhe sado që u mundova unë ai s'e uli
dhjetë përqindshin.

— E keni prapë atë kryetar?

— Ai ka dalë në pension po mua që atëherë më
thërrasin «Dhjetë përqindsh».

Për herë të parë heshtja jonë gjatë këtij udhë-
timi zgjati disa minuta. Më kishte futur në mendim-
e kjo vajzë. Më kishte zgjuar dhe një ndjenjë të
vagëlluar keqardhjeje. Pse nuk janë të gjitha vaj-
zat kështu?!